

Herman komt zijn laboratorium uit met een brede glimlach op zijn gezicht. Hij weet bijna zeker dat het hem deze keer is gelukt. Maar eerst moet hij zijn uitvinding testen voordat hij het nieuws aan zijn vrouw vertelt. Het moet een verrassing voor haar zijn.

Hij zoekt Dikkie, zijn verwende kat. Alsof de kat het weet komt hij aangerend. Herman pakt de kat op en gaat, terwijl hij zijn kopje aait, weer naar binnen. Even aarzelt hij. Dan haalt hij diep adem, verzamelt moed, telt tot drie en drukt op de groene knop.

Stilte... het duurt één seconde, maar het lijkt een eeuwigheid.

Het hart van Herman klopt in zijn keel wanneer de lichtgevende knop begint te piepen. Hoopvol zet hij zijn koptelefoon op. Herman staat doodstil. Hij luistert, maar hoort niets anders dan een heel zwak suizen. Geconcentreerd luistert hij, minuten lang, maar er gebeurt niets behalve dan dat het suizen luider en luider wordt.

Herman kriebelt de kat achter zijn oren. Dikkie lijkt dat fijn te vinden, dus gaat Herman ermee door, maar hij raakt gefrustreerd wanneer hij nog steeds niks hoort. Zijn aandacht voor de kat verslapt, en zijn handen beginnen te trillen. Hij voelt dat de grond onder zijn benen schommelt. Waarom lukt het hem weer niet? Ineens denkt hij een geluid te horen. Hij herpakt zich en concentreert zich goed. Door het suizen heen komt een zachte stem die zegt: "Doorgaan."

Hij twijfelt, maar zijn oren ontvangen nu de woorden: "Doorgaan graag." Hij aait Dikkie op zijn kopje en hoort: "Wat lekker." Hij stopt en hoort dan nog een keer: "Doorgaan." Hij aait: "Lekker." Hij tikt hem zacht op zijn kop, waarna de stem zegt: "Niet doen." Herman weet genoeg. Hij grijpt de kat bij zijn nekvel en zet hem iets te ruw op de grond. Dikkie rent weg, terwijl Herman hoort: "Je bent een eikel." Hij roept: "Dikkie, kom terug, sorry." Dikkie stopt en draait zijn kop naar hem toe en kijkt boos. Op dit moment ontvangen de oren van Herman het woord: "Nee!"

Herman rent naar buiten, niet achter zijn kat aan, maar naar zijn vrouw.

||

Sara houdt haar man de laatste tijd voortdurend in de gaten. Ze weet waar hij mee bezig is. Een apparaat waarmee je de stemmen van dieren kunt ontvangen en horen. Het apparaat zet via een koptelefoon de trillingen van de hersenen van dieren om in menselijke taal. Dat is de theorie, maar werkt het eigenlijk?

Deze keer is de laatste kans, er zijn geen andere mogelijkheden. Als het nu mislukt, dan is alles kapot: hun dromen, hun toekomst, hun leven. Zij weet zeker dat ze daarna haar man in een psychiatrische kliniek kan gaan bezoeken.

Zoals gewoonlijk blijven doorslaggevende momenten onopgemerkt voor iedereen. Sara is haar dagboek aan het lezen en vergeet al een uur bij haar man te kijken. Opeens is Herman bij haar die roept: "Sara sta op!"

Geschrokken kijkt ze naar hem op, dan zegt hij weer: "Toe, sta op."

Hij wacht niet tot ze opstaat, maar pakt haar hand en begint haar mee te trekken: "Kom mee, kom maar mee."

Ze verzet zich niet en gaat gehoorzaam mee. Bij de deur van